

SARAH J. MAAS

IMPERIUL FURTUNILOR

DE ACEEAȘI AUTOARE:

Seria Tronul de cleștar

Tronul de cleștar

Diamantul de la miezul nopții

Moștenitoarea focului

Regina umbrelor

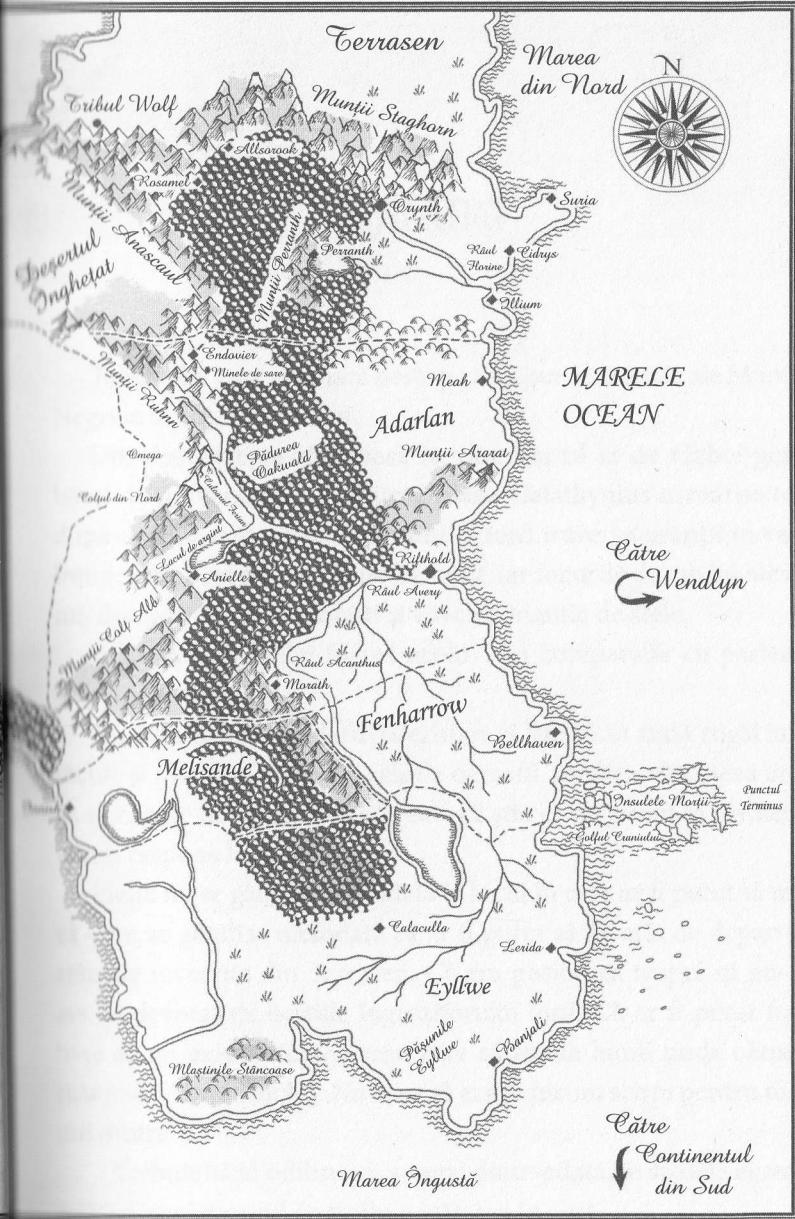
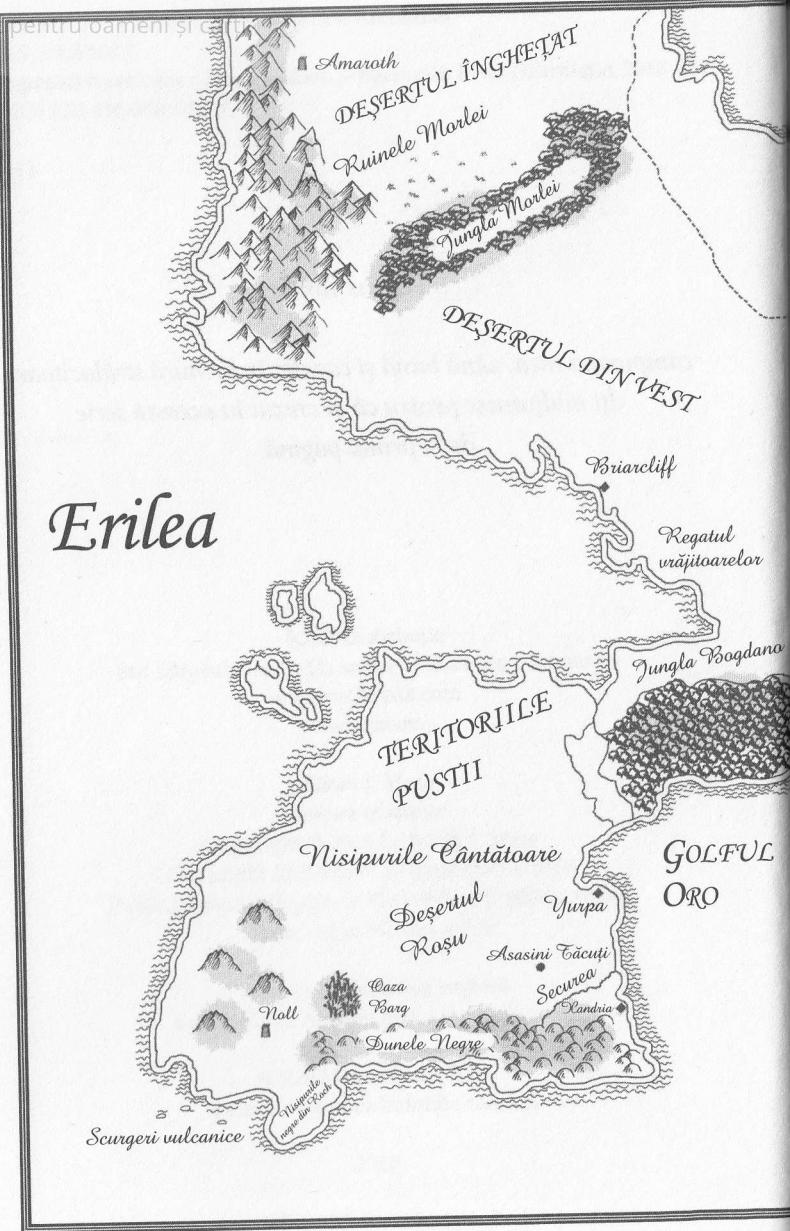
Seria Regatul spinilor și al trandafirilor

Regatul spinilor și al trandafirilor

Regatul ceții și al furiei

Erilea

AMURG

Tobele din oase răsunară peste povârnișurile crestate ale Munților Negri la asfințitul soarelui.

Din deschiderea stâncoasă în care cortul ei de război gema bătut de un vânt uscat, prințesa Elena Galathynius urmărise toată după-amiaza cum armata temutului lord traversa munții în valuri întunecate. Soarele dispăruse de mult, iar focurile de tabără ale inamicilor licăreau peste munți și văi ca o mantie de stele.

Erau atât de multe focuri acolo – în comparație cu partea de vale unde se afla ea.

Nu avea nevoie de darul urechilor ei Fae ca să audă rugăciunile tăcute și rostite ale armatei sale de oameni. În ultimele câteva ore, și ea se rugase de câteva ori, cu toate că știa că nu aveau să primească vreun răspuns la rugăciune.

Elena nu se gândise niciodată la locul în care ar fi putut să moară – nu se gândise niciodată că ar fi putut să fie atât de departe de stâncile înverzite din Terrasen. Că era posibil ca trupul să nu-i fie ars, ci devorat de bestiile îngrozitorului lord. Că ar fi putut foarte bine să nu existe niciun semn care să spună lumii unde căzuse o prințesă a Terrasenului. Nu avea să existe niciun semn pentru niciunul dintre ei.

– Trebuie să te odihnești, se auzi dintr-o dată, în spatele ei, vocea aspră a unui mascul ce străjuia intrarea în cort.

Elena se uită peste umăr, pără-i argintiu și desfăcut agățându-se de numeroși solzi de piele ai armurii. Privirea întunecată a lui Gavin era îndreptată spre cele două armate care se întindeau, spre fâșia neagră de demarcație pe care nu puteau să-o încalce prea curând.

Cu tot discursul său despre odihnă, Gavin nu-și scosese armura când intrase în cortul lor, acum câteva ore. În cele din urmă, cu hărțile în mâini, dar deznađăduți, conducătorii lui de război ieșiseră din cort, cu doar câteva minute mai devreme. Ea le simțea frica. Disperarea.

Pașii lui Gavin abia se auziră pe pământul uscat și pietruit când se apropiе de postul ei singuratic de veghe, aproape fără zgromot, mulțumită anilor de hoinărit prin sălbăticia sudului. Elena înfrunta din nou imaginea nenumăratelor focuri inamice.

– Forțele tatălui tău ar mai avea sorti de izbândă, spuse el cu o voce răgușită.

Speranță deșartă. Auzul ei de nemuritoare captase fiecare cuvânt din orele de dezbatere aprinse din cortul aflat în spatele lor.

– Valea aceasta este acum o capcană a morții, spuse Elena.

Însă ea îi condusese aici pe toți.

Gavin nu răspunse.

– Nu-ți mai face iluzii, continuă Elena, va fi scăldată în sânge.

Războinicul rămase tacut. Pentru Gavin, era atât de neobișnuit să fie calm. Niciun licăr al ferocițății necontrolate nu strălucea în ochii mari, iar părul castaniu și zburlit îi atârna pe umeri. Ea nu își amintea când vreunul dintre ei făcuse ultima oară baie.

Gavin se întoarse spre ea cu acea apreciere sinceră pe care i-o arătase din clipa în care îl întâlnise prima dată în sala tatălui ei, în urmă cu aproape un an. Parcă trecuse o eternitate de atunci.

Fuse un timp atât de diferit, o lume atât de diferită – când tărâmurile erau încă pline de cântec și de lumină, când magia nu începuse să pâlpâie în umbrele tot mai mari ale lui Erawan și ale soldaților lui demonici. Ea se întreba cătă vreme avea să mai reziste

Orynthul de îndată ce măcelul de aici, din Sud, se va fi încheiat. Se întreba dacă Erawan avea să distrugă mai întâi palatul strălucitor al tatălui ei din vârful muntelui sau să incendieze biblioteca regală – să ardă sufletul și conștiința unei epoci. Iar apoi să-i ardă oamenii.

– Soarele o să răsară abia peste câteva ore, spuse Gavin mișcându-și gâtul. Ai suficient timp să încerci să fugi.

– Ne-ar sfâșia în bucăți înainte ca noi să eliberăm trecătorile...

– Nu „noi“. Tu. Lumina focului aruncă pe fața lui bronzată un licăr de ușurare. Tu singură.

– Nu-mi voi abandonă oamenii. Degetele ei le atinseră pe ale lui. și nici pe tine.

Gavin nu se clinti.

– Nu ai cum să eviți ziua de mâine. și nici vărsarea de sânge. Ai auzit ce a spus mesagerul – știi că ai auzit. E un adevărat măcel în Anielle. Aliații noștri din Nord au dispărut. Armata tatălui tău este prea mult în urma noastră. O să murim toți înainte să răsară soarele.

– Oricum, într-o bună zi o să murim toți.

– Nu. Gavin îi strânse mâna. Eu am să mor. Oamenii de acolo – și ei or să moară. În luptă sau de bătrânețe. Dar tu... Se uită la urechile ei delicate și ascuțite, moștenite de la tatăl său. Ai putea trăi secole. Milenii. Nu renunță la asta pentru o luptă pierdută.

– Prefer să mor mâine decât să trăiesc o mie de ani ca o lașă.

Gavin fixă din nou valea cu privirea. Se uită la oamenii lui, ultima linie de apărare împotriva hoardei lui Erawan.

– Treci în spatele liniilor tatălui tău, spuse el tăios, și continuă lupta de acolo!

Ea înghiți în sec.

– Nu ar avea niciun rost.

Întorcând încet capul, Gavin se uită la ea. și, după toate aceste luni, după tot acest timp, ea mărturisi:

– Puterea tatălui meu slăbește. De câteva decenii se aproape de moarte. Cu fiecare zi, lumina Malei se stinge în el. Nu poate să-i facă față lui Erawan și să câștige.

Ultimele cuvinte ale tatălui ei, înainte de a o trimite în această încercare sortită cu luni în urmă, fuseseră: „Soarele meu apune, Elena. Trebuie să găsești o cale să te asiguri că al tău nu va înceta să răsară.“

Gavin se albi la față.

– Ai ales să-mi spui asta acum?

– Am ales să-ți spun acum, Gavin, deoarece nici pentru mine nu mai există nicio speranță – fie că fug în seara asta, fie că voi lupta mâine. Continentul o să cadă.

Gavin se mișcă spre zecile de corturi de pe afloriment. Spre prietenii lui.

Prietenii ei.

– Niciunul dintre noi nu are cum să evite ziua de mâine, spuse el.

Și felul în care rosti cuvintele, cu vocea spartă, și strălucirea din ochii lui o făcă să îl mai ia o dată de mâna. Niciodată – nici măcar o dată în toate aventurile lor, în toate ororile pe care le înduraseră împreună – nu îl văzuse plângând.

– Erawan o să câștige și o să conducă ținutul ăsta, ca pe toate celealte, pentru totdeauna, șopti Gavin.

Soldații se agita în tabăra de dedesubt. Bărbați și femei șoptind, injurând, plângând. Elena identifică sursa groazei lor – tocmai din cealaltă parte a văii.

Rând pe rând, ca și când o uriașă mâna întunecată le-ar fi măturat, focurile taberei stăpânului groazei se stinseră. Tobele de oase bături mai tare.

În sfârșit, sosise și el.

Erawan însuși venise să supravegheze ultima înfruntare a armatei lui Gavin.

– Nu vor aștepta răsăritul, spuse Gavin, întinzând o mâna tremurândă spre teaca în care sabia Damaris îi stătea la sold.

Însă Elena îl prinse de braț, mușchii lui tari fiind ca granitul sub armura din piele.

Erawan sosise.

Poate că zeii erau îndurători încă. Poate că sufletul înflăcărat al mamei ei îi convinsese.

Se uită cu atenție la chipul sălbatic și dur al lui Gavin – la chipul pe care ajunsese să-l prețuiască mai mult decât pe oricare altul – și spuse:

– Nu o să câștigăm lupta asta și nici războiul ăsta.

Corpul îi tremura abținându-se să se ducă la generalii lui, dar o respectă, ascultând-o. Amândoi învățaseră să se respecte, chiar dacă nu le fusese deloc ușor.

Elena își ridică degetele de la mâna liberă în spațiul dintre ei. Magia brută din venele sale dansa acum, transformându-se din foc în apă, în lujeri răsuciți de gheăță sfârâitoare. Nu un abis ca al tatălui ei, ci o magie schimbătoare și vioaie. Oferită în dar de mama ei.

– Nu o să câștigăm războiul ăsta, repetă Elena, chipul lui Gavin strălucind în lumina puterii ei brute. Dar putem să-i amânăm deznodământul pentru un timp. Pot să traversez valea într-o oră sau două.

Ea își strânse degetele în pumn și își opri magia.

Gavin se încruntă.

– Elena, este o nebunie! E sinucidere! Locotenenții lui or să te prindă înainte să apuci să te strecore printre linii.

– Exact. Or să mă ducă direct la el, acum că a venit. Or să mă considere un prizonier de valoare – nu asasina lui.

– Nu. Un ordin și o rugămintă.

– Ucide-l pe Erawan și bestiile lui or să intre în panică! Suficient de mult timp pentru ca forțele tatălui meu să sosească, să se unească rapid cu ce mai rămâne din ale noastre și să zdrobească legiuinile inamice.

– Spui „ucide-l pe Erawan“ ca și când ar fi o sarcină ușoară. Este un rege Valg, Elena! Chiar dacă te duc la el, o să te subjuge voinței lui înainte să poți face vreo mișcare.

Inima îi bătu mai puternic, dar spuse forțat cuvintele.

– De aia... Nu-și putea stăpâni tremurul buzelor. De aia am nevoie să vîl cu mine în loc să luptă cu oamenii tăi.

Gavin o fixă cu privirea.

– Deoarece am nevoie... Lacrimile i se prelingeau pe obraji. Am nevoie să-i distragi. Trebuie să tragi de timp ca să trec de apărarea interioară.

Tot aşa cum prin lupta de a doua zi aveau să câştige timp.

Pentru că Erawan s-ar fi îndreptat mai întâi spre Gavin. Spre războinicul care fusese un bastion împotriva forțelor Stăpânului Întunericului atât de mult timp, care se luptase cu el când nimeni altcineva nu ar fi făcut-o... Ura lui Erawan pentru prințul uman rivaliza doar cu cea pentru tatăl ei.

Gavin o studie îndelung, apoi întinse mâna ca să-i șteargă lacrimile.

– Nu poate fi ucis, Elena! Ai auzit ce a șoptit oracolul tatălui tău. Ea dădu aprobator din cap.

– Știu.

– Și chiar dacă am reușit să-l stăpânim – să-l prindem... Gavin se gândi la cuvintele ei. Știi doar că nu facem altceva decât să îndreptăm războiul spre altcineva – spre oricine va conduce ținuturile astea.

– Războiul ăsta, spuse ea încet, este doar a doua mutare dintr-un joc jucat încă din vremurile antice, de dincolo de mare.

– Îl amânăm pentru ca altcineva să-l moștenească, dacă o să fie eliberat. Iar asta nu o să îl salveze pe soldații de acolo de la măcelul de mâine.

– Dacă nu acționăm, nu o să aibă cine să moștenească războiul ăsta, spuse Elena. Îndoiala juca în privirea lui Gavin. Chiar și acum, insistă ea, magia noastră scade, zeii noștri ne abandonează. Fug de noi. Nu avem aliați Fae în afară de cei din armata tatălui meu. Iar puterea lor, ca și a lui, scade. Totuși, poate că, atunci când se va face a treia mișcare... poate că jucătorii din jocul nostru neterminat vor fi diferenți. Poate că o să fie un viitor în care Spiridușii și oamenii să lupte împreună, unindu-și forțele. Poate că or să găsească o cale

să pună capăt războiului. Așadar, o să pierdem bătălia astă, Gavin, spuse ea. Prietenii noștri or să moară pe câmpul de luptă, iar noi o să recurgem la o diversiune ca să-l prindem pe Erawan, aşa încât Erilea să poată avea un viitor.

El strânse din buze, cu ochi mari, ca de safir.

– Nu trebuie să știe nimeni, spuse ea, cu vocea spartă. Chiar dacă reușim, nimeni nu trebuie să știe ce facem.

Îndoială îi brăzda riduri adânci pe chip. Ea îl apucă mai strâns de mâna.

– *Nimeni*, Gavin!

Agonia îi traversă față, însă el dădu aprobator din cap.

Tinându-se de mâna, scrutără întunericul ce învăluia munții, tobole din oase ale stăpânului groazei auzindu-se ca niște ciocane care băteau fierul. Prea curând, sunetele tobelor aveau să fie acoperite de tipetele soldaților muribunzi. Mult prea curând, valea avea să fie traversată de râuri de sânge.

– Dacă facem asta, trebuie să plecăm acum, spuse Gavin și își îndreptă din nou atenția spre corturile din apropiere. Fără să ne luăm rămas-bun. Fără alte cuvinte. Mâine am să-i ordon lui Holdren să conducă. El o să știe ce să le spună celorlalți.

Ea dădu din cap, iar gestul fu o confirmare suficientă. Gavin nu o mai ținu de mâna și se îndreptă spre cel mai apropiat cort de alor, spre locul unde, probabil, dragul lui prieten și cel mai loial războinic profită de ultimele sale ore cu noua soție.

Elena își întoarse privirea în altă parte, înainte ca Gavin să-și așeze pe umeri armura grea, trecând prin clapele grele.

Se uită peste focuri, dincolo de vale, spre întunericul coborât în partea cealaltă. Ar fi putut să jure că și el se uita la ea, că auzea miile de pietre de tocilă în timp ce bestiile stăpânului groazei își ascuțeau ghearele unse cu otravă.

Își ridică privirea spre cerul pătat de fum, fuioarele despărțindu-se pentru o clipă, ca să dezvăluie o noapte înstelată.

Stăpânul Nordului licări spre ea. Poate ultimul dar al Malei pentru ținuturile acestea – cel puțin, în era asta. Poate o mulțumire pentru Elena și un fel de rămas-bun.

Deoarece, pentru Terrasen, pentru Erilea, Elena ar fi pătruns în întunericul etern ce se furișa peste vale ca să obțină o șansă pentru toți.

Pe un fuior de fum care se ridică din vale, Elena trimise o ultimă rugă, pentru ca urmașii nenăscuți ai nopții, moștenitorii poverii care aveau să condamne sau să salveze Erilea, să o ierte pentru ce urma să facă.

PARTEA ÎNTÂI

ADUCĂTOAREA-FOCULUI

CAPITOLUL 1

Pe Elide Lochan o ardea gâtul de fiecare dată când inspira în timp ce urca șchiopătând dealul abrupt și împădurit.

Sub frunzele ude ce acopereau pământul din Oakwald, pietrele gri și mișcătoare făceau panta nesigură, iar stejarii înalți se ridicau prea mult deasupra ei ca să se apuce de vreo creangă, dacă ar fi căzut. Asumându-și riscul unei posibile căderi, Elide urcă în cea mai mare viteză pe buza vârfului abrupt, piciorul zvâcnindu-i de durere când se lăsa în genunchi.

Dealurile împădurite se întindeau în toate direcțiile, copacii semănând cu gratiile unei cuști nesfârșite.

Săptămâni. Trecuseră săptămâni de când Manon Cioc-negru și Cele Treisprezece ale sale o lăsaseră în pădure, Aripa Conducătoare ordonându-i să se îndrepte spre nord. Să o găsească pe regina lor pierdută, acum adultă și puternică – dar și pe Celaena Sardothien, oricine ar fi fost ea, pentru ca Elide să își poată răscumpăra datoria pe viață pe care o avea față de Kaltain Rompier.

Deși trecuseră deja câteva săptămâni, visurile îi erau încă dis truse de clipele finale din Morath: de gărzile care încercaseră să o târască pentru a purta o progenitură Valg, de masacrul total al Aripiei Conducătoare și de ultima acțiune a lui Kaltain Rompier – care smulsese piatra întunecată și ciudată din locul în care îi fusese cusută de braț și îi ordonase lui Elide să i-o ducă Celaenei Sardothien.

Respect Astă se întâmplă chiar înainte ca Morathul să fie transformat de Kaltain într-o ruină fumegândă.

Elide atinse cu o mâna murdară, aproape tremurândă, umflătura tare, ascunsă în buzunarul de la piept al costumului de zburat din piele, pe care încă îl purta. Ar fi putut jura că o mică zvâcnire îi răsună în piele, o bătaie în ritmul propriei inimi.

Elide tremura în lumina apoasă a soarelui ce se strecu prin coroana verde. Vara cobora peste lume și căldura, acum destul de chinuitoare, transformase apa în bunul cel mai de preț al tuturor ființelor.

Fusește de la început – dar acum, toată ziua și viața ei se învârteau în jurul apei.

Din fericire, ținutul Oakwald era străbătut de o mulțime de râuri, după ce ultimele zăpezi se topiseră și apa se scurgea din vârful munților. Elide învățase pe pielea ei din care râu să nu bea apă.

Trei zile agonizase, vomitând și făcând febră după ce băuse apa stătătă dintr-un lac. Trei zile tremurase atât de rău, încât crezuse că oasele aveau să i se rupă. Trei zile plânsese în tacere, într-o disperare jalnică, crezând că urma să moară acolo, singură, în pădurea nesfârșită și că nimeni nu avea să afle vreodată.

Și, în tot acest timp, piatra din buzunarul de la piept zdrăngănea și zvâcnea. În visele delirante, ar fi putut jura că îi șoptea, că îi cântă cântece de leagăn în limbi pe care își închipuia că oamenii nu ar fi putut să le rostească.

Nu le mai auzise de atunci, dar încă se întreba. Se întreba dacă majoritatea oamenilor ar fi murit. Se întreba dacă ducea cu ea un dar sau un blestem spre nord. Și dacă această Celaena Sardothien ar fi știut ce are de făcut.

„Spune-i că poți deschide orice ușă, dacă ai cheia“, spusese Kaltain. Elide studia deseori piatra neagră cu irizații când se oprea pentru o pauză necesară. Cu siguranță nu semăna cu o cheie: era cioplită brut, ca și când ar fi fost ruptă dintr-o bucată mai mare de

piatră. Poate cuvintele lui Kaltain erau o ghicitoare menită doar destinatarului.

Elide luă bagajul prea ușor de pe umeri și trase clapa din pânză. În urmă cu o săptămână, rămăsese fără mâncare și începuse să caute fructe de pădure. Toate îi erau necunoscute, dar șoapta unei amintiri din anii petrecuți cu bona ei, Finnula, o avertiza să le frece mai întâi de încheietura mânii – să vadă dacă produc vreo reacție.

Cel mai adesea, de fapt mereu, făcea asta.

Când dădea peste o tufă plină de fructe bune, se îndopă mai înainte de a-și umple sacul. Căutând în interiorul pânzei cu pete roz și albastre, Elide scoase ultima porție, înfășurată în cămașa ei de schimb, materialul alb fiind acum pătat cu roșu și purpurii.

O mâna de fructe – care să-i ajungă până la următoarea masă.

Foamea o rodea, dar Elide mâncă doar jumătate. Poate că avea să găsească mai multe înainte de a se opri ca să înnopteze.

Nu știa să vâneze – și gândul de a prinde o altă creatură vie, de a-i rupe gâtul sau de a o lovi în țeastă cu o piatră... Nu era încă atât de disperată.

Poate că, la urma urmelor, astă nu o făcea o membră a clanului Cioc-negru, în ciuda descendenței ascunse a mamei ei.

Elide își linse sucul de pe degete, cu tot cu murdărie, și gemu când se ridică în picioare, țeapănă și cu dureri de picioare. Nu ar fi rezistat mult timp fără mâncare, dar nu putea risca să se aventureze într-un sat cu banii dați de Manon sau spre oricare dintre focurile vânătorilor pe care le zărise în ultimele săptămâni.

Nu – văzuse destul din bunătatea și mila oamenilor. Nu avea să uite niciodată cum gărzile se uitaseră lacom la trupul ei gol, motiv pentru care unchiul ei o vânduse ducelui Perrington.

Tresăringă, Elide își aruncă ranița peste umeri și coborî cu grija panta dealului, făcându-și loc printre pietre și rădăcini.

Poate cotise în direcția greșită. În orice caz, cum și-ar fi dat seamă dacă traversase granița Terrasenului?

Și cum avea să dea de regina ei – de regatul ei?